

Lilac

陶瓷朋克少年 เกาฉีอึ้งเค่อเส้าเหียน เขียน

ไฟกวนอิม แปล

Eruinu วาด

5

君宠难为

第五卷

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีความละเอียดอ่อนด้านจิตใจสูง แนวคิดตัวละครที่บิดเบี้ยวไปจากสังคมทั่วไป และมีการใช้ความรุนแรง

บทที่ 4 (1)

หนึ่งช่วยยามผ่านไป

หลีก่วงหนึ่งนอนหอบอยู่ในสวน ขาข้างหนึ่งของเขายืนอยู่ในประตู ส่วนอีกข้างยังอยู่นอกประตู สะโพกและเอวของเขายังพาดอยู่บนธรณีประตู

แน่นอนว่าทำนี่ย่อมไม่สบายอยู่แล้ว แต่ตลอดทางที่ผ่านมามันดูว๊างไม่มีสีหน้าดี ๆ เลยสักนิด การที่เขายอมพาเข้าเรือนแทนที่จะโยนไว้ในนอกสวน หลีก่วงหนึ่งก็รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว

ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าบ่นแม้แต่คำเดียว นอนนิ่ง ๆ บนพื้น แต่พอเวลาผ่านไปสักพัก ตู้อว๊างก็ยังไม่สนใจเขา จึงยังรู้สึกเคืองใจ

ในห้องครัวอีกฟาก เปลวไฟเล็ก ๆ กำลังสั่นไหว รัญพีชที่ต้มอยู่ก็กำลังเดือดและส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ

หลีก่วงหนึ่งหันกลับไปแล้วแอบมองเข้าไปในจอห์น ตู้
อวีจีจางนั่งยองๆ อยู่ข้างใน กำลังรื้อของจากตู้ คล้ายหาอะไร
บางอย่าง

หลีก่วงหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเรียกเบาๆ

“อวีจีจาง”

“ไม่มีใครสนใจเขา

“คือว่า...อวีจีจาง”

ยังคงไม่มีใครสนใจเขา

“คือว่า...ข้ารู้ว่าเจ้ายังโกรธอยู่...”

หลีก่วงหนึ่งพยายามชะเง้อมองแผ่นหลังของคนผู้นั้น แต่
น่าเสียดายที่เป็นมุมอับ ไม่ว่าเขาจะพยายามแค่ไหนก็มองไม่
เห็นสีหน้าของตู้อวีจีจาง เขาจึงทำได้เพียงพูดจาวางอย่างระมัดระวัง
กว่าเดิม

“ข้าว่า...เจ้าพาข้าเข้าไปก่อนดีหรือไม่ เจ้ากำลังหาสิ่งใด
หรือ ข้าสามารถช่วยเจ้าหาได้นะ”

ตุ๋อวีจ้างชะงักเล็กน้อย หลีก่วงหนิงเห็นท่าทางของเขาจึง
ดีใจ ดูเหมือนจะจับถูกประเด็น? นึกดูแล้วก็คงใช่ ตอนนี้ตุ๋อวีจ้าง
มองไม่เห็น ของอย่างพวกถังข้าวสาร ไฟฟ้าขึ้นใหญ่ เขายังหา
เจอได้ง่าย แต่การรื้อหาของในตู้ลำบากเกินไปหน่อยมิใช่รี

หือ ถ้าคิดเช่นนี้...ก่อนหน้านี้ตุ๋อวีจ้างใช้ชีวิตอย่างไร
เขาสามารถหาของเจอได้ด้วยตัวเองหรือ

หลีก่วงหนิงคิดพลางรู้สึกแปลกๆ เขามองไปรอบด้าน

ในกระท่อมหลังนี้ ห้องนอนมีเพียงเตียงเดียว ในชั้นวาง
รองเท้าก็พอจะเห็นรองเท้าอยู่หลายคู่ อืม เหมือนจะเป็นขนาด
เท้าของตุ๋อวีจ้างทั้งหมด กาน้ำชา...ถ้วยน้ำชาสีเขียวมรกตที่อยู่
ข้างๆ กลับมีสามใบ

แต่ว่าพวกถ้วยน้ำชาก็มักจะมาเป็นชุดอยู่แล้ว ถึงจะมี
หลายใบก็ไม่แปลกอะไร

หลีก่วงหนิงเบาใจเล็กน้อย แต่ทันใดนั้นเขาก็พบว่าตุ๋
อวีจ้างมาอยู่ตรงหน้าแล้ว

“คุณชายหนิง ข้าจะช่วยพยุงท่าน ท่านหมอบลงไป”

เสียงของตู้อวีจ้างเรียบนิ่ง ไม่ได้แสดงออกถึงความรู้สึก แต่ฟังแล้วกลับเหมือนยังงอนอยู่

“บนหลังท่านมีแผล จะไม่ทำความสะอาดไม่ได้ ตอนนี้ไม่มีใครมาช่วยงาน คุณชายหนึ่ง ท่านคงต้องอดทนหน่อย”

“ไม่เป็นไรๆ ข้าไม่กลัวเจ็บ อวีจ้าง เจ้าลงมือ...ไ้ย้ย!”

หลีก่วงหนึ่งร้องโอดครวญ มือทั้งสองจิกขรณีประตู่แน่น ไม่ได้เจ็บหรอก...ยังไม่ทันได้รู้สึกเจ็บเลย! ตู้อวีจ้างถืออะไรอยู่ ทำไมร้อนเหมือนโดนลวกเช่นนี้!

ตู้อวีจ้างก็ชะงักเช่นกัน เขาลืมว่าตนกำลังโกรธอยู่ ตามอย่างร้อนรนว่า

“คุณชายหนึ่ง ท่านเป็นอะไร ข้ายังไม่ได้ลงมือเลย...ข้ายังใช้ไฟลงมือ...”

“เจ้าเอาไฟมาให้ข้า! เร็ว!”

หลีก่วงหนึ่งร้อนใจจริงๆ แล้ว

“แล้วพุงข้าขึ้น ข้าเอง ข้าทำเอง! ตู้อวีจาง เจ้ามองไม่เห็นนะ เจ้าลี้มหรือ เจ้ายังจะกล้าใช้ไฟอีกหรือ ดูลิ แค่เอาไฟมาลนมีดเล่มเล็กๆ ก็เกิดสะเก็ดไฟกระเด็นไปทั่วได้ ไม่กลัวว่าสะเก็ดไฟจะกระเด็นไปโดนใบหน้าเจ้าหรือ เช่นนั้นใบหน้าจะเต็มไปด้วยรอยแผลเอานะ จะดูไม่ดีนะ!”

“เมื่อครูสะเก็ดไฟกระเด็นโดนท่านหรือ”

ตู้อวีจางกัดริมฝีปาก

“ข้า...ที่แรกข้าคิดว่าข้าทำได้ คุณชายหนึ่ง ตาข้าดีขึ้นหน่อยแล้ว สามารถมองเห็นแสงไฟได้...”

“อะไรนะ”

หลีก่วงหนึ่งนั่งค้างไปทันที เขารู้สึกว่าต้นคอของเขา กำลังเกร็งแน่น ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปมองสีหน้าของตู้อวีจาง

“เจ้าหมายความว่าตาของเจ้าหายดีแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นข้า...”

“ไม่ ตอนนี้สามารถมองเห็นได้แค่ของที่ที่มีแสงสว่างขอรับ ยังมองสิ่งอื่นไม่ชัด”

“อ้อ”

หลีก่วงหนึ่งเบาใจทันที

ปลายนิ้วของตู้อี้จางลูบคลำไปที่แผ่นหลังของเขา แล้ว
ดึงเสื้อตัวในออก

“คุณชายหนึ่ง เมื่อครูเจ็บมากเลยหรือ ข้าไม่ระวังเอง
ทำให้ท่านต้องเจ็บตัว”

ปลายนิ้วลากผ่านแนวสันหลังของเขา ค่อยๆ คลำหา
หัวลูกศรจนเจอ

“ท่านเหงื่อออกเยอะมากเลย”

หลีก่วงหนึ่งพนมหายใจออกยาวๆ ไข่แล้ว เหงื่อเย็น
เฉียบไหลโซมกายโดนบาดแผลจนแสบร้อน แต่นั่นไม่ใช่เพราะ
เจ็บแผลจากลูกธนูหรือจากไฟลวก แต่เพราะคำพูดของตู้อี้จาง
ทำให้เขาเกรงกลัวมาก

เขามองไม่เห็นจริง ๆ หรือว่าจำได้แล้ว แค่มัวอยากทัก

“คุณชายหนึ่ง?”

ตัวอวีจางจับหัวลูกศรเอาไว้ ปลายนิ้วเย็นเฉียบของเขา สัมผัสเข้ากับแผ่นหลังของหลี่ก่วงหนิง คล้ายกับกำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง

“ข้าต้องใช้มีดกรีดเนื้อตามแนวหัวลูกศร ถึงข้ามองไม่เห็น แต่ก็จะทำอย่างสุดความสามารถ อาจจะเจ็บนิดหน่อย...”

“อวีจาง เจ้าวางมือไว้บนไหล่ข้า”

“ไหล่?”

ตัวอวีจางไม่เข้าใจ แต่ก็วางมือบนไหล่ของหลี่ก่วงหนิงแต่โดยดี หลี่ก่วงหนิงยื่นแขนไปจับมือของเขาแน่น

“แค่มีเจ้าอยู่กับข้า ข้าก็จะไม่กลัวเจ็บ อย่าปล่อยมือได้หรือไม่”

“หะ?”

ตัวอวีจางรู้สึกลำบากใจเล็กน้อย

“แต่เช่นนี้ข้าจะฝ่าผลไม่ได้เอานะขอรับ”

“ผ่าอะไร ไม่ต้องหรอก” หลีก่วงหนิงยิ้ม “เจ้าตั้งหัวลูกศรออกไปตรงๆ ได้เลย ถึงอย่างไรเจ้าก็มองไม่เห็นและยังไม่ใช่หมอ ต่อให้เจ้าใช้มีด แต่ผลก็อาจจะไม่ได้ดีไปกว่าการตั้งออกโดยตรงก็ได้ ไม่แน่อาจแยกว่าเสียด้วยซ้ำ ข้าเห็นเจ้าเตรียมการมาตั้งนาน ข้ายังเหนื่อยแทนเลย จะเสียแรงไปเปล่าๆ ทำไมเจ้าตั้งออกไปเลยก็สิ้นเรื่อง!”

“คุณชายหนิง ท่าน!”

น้ำเสียงของตู้อวีจางแผ่ไปด้วยความโกรธ ทำท่าจะดึงมือออก แต่หลีก่วงหนิงกลับข้าออกมา จับมือของเขาแน่น แล้วกดไว้บนไหล่ตัวเอง

“ข้ารู้ว่าถ้าใช้มีดแล้วผลจะเล็กกว่าและหายเร็วกว่า มีหน้าซ้ำการใช้ไฟลนใบมีดก็สามารถลดโอกาสเป็นหนองได้ดีกว่าการตั้งหัวลูกศรออกมาโดยตรงเยอะ แต่ที่ข้าพูดก็ถูกมิใช่หรือ เจ้าลองคิดดู เจ้ามองไม่เห็น แล้วจะกระระยะถูกหรือ แถมเจ้ายังจะใช้ไฟอีก ข้าก็ไม่ไว้วางใจ หากเจ้าโดนลวก คงไม่คุ้มสักเท่าไร ไม่เป็นไรหรอก เจ้ารีบตั้งเถิด”

“คุณชายหนิง ที่ท่านพูดก็มีเหตุผล”

ตัวอวีจางพูดด้วยน้ำเสียงเจ็บใจ

“แต่เหตุใดพอข้าไต่ยีนแล้วถึงรู้สึกว่ามันน่าโมโหเช่นนี้”

พูดจบ ตัวอวีจางก็พยายามดึงมือของตนออกอีกครั้ง แต่ก็ยังดึงไม่ออก จึงทำได้เพียงหยิกฝ่ามือของหลีก่วงหนิงด้วยความโมโห หลีก่วงหนิงยิ้มแล้วร้องไห้ออกมา จากนั้นก็รู้สึกปวดที่หลังอย่างรุนแรง ตัวอวีจางดึงหัวลูกศรออกจากหลังเขาไปแล้วจริงๆ!

“ซี้ด...”

หลีก่วงหนิงสัมผัสได้ว่าแผลที่เริ่มเป็นหนองฉีกออกอีกครั้ง เลือดทะลักไหลลงมาตามแนวสันหลัง ตัวอวีจางเองก็เหมือนจะตกใจเล็กน้อย จึงชักมือออกอีกครั้ง และครั้งนี้หลีก่วงหนิงก็ไม่ได้ห้ามเขาอีก

เขานอนหมอบอยู่บนพื้นนิ่งๆ รู้สึกได้ว่าตัวอวีจางกำลังใช้ผ้าเช็ดเลือดให้เขาอย่างลูกลี้ลุกลน และโรยยาใส่แผลมากมาย ถึงพอจะห้ามเลือดได้สักที มือทั้งสองข้างของตัวอวีจางเลอะเลือด แม้แต่บนหน้าก็โดนเลือดกระเด็นใส่หลายหยด

“คุณชายหนึ่ง...” ตู้อวีจางขมวดคิ้วแน่น “ท่านรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง เลือดหยุดไหลหรือยัง”

“เลือดหยุดไหลแล้ว”

หลีก่วงหนึ่งยื่นมือมาเช็ดรอยเลือดบนหน้าของตู้อวีจาง

“ดีมากแล้ว ไม่นับว่าเจ็บด้วยซ้ำ เจ้าอย่าห่วงเลย เจ้าไปพักตรงนั้นเถิด ล้างเลือดบนมือออกก่อน อีกครู่หนึ่งจะได้กินโจ๊กกัน”

ตู้อวีจางกุมมือทั้งสองข้างแล้วก็ได้กลืนความเลือด เขาพยักหน้าเล็กน้อยก่อนเดินออกไปข้างนอก หลีก่วงหนึ่งมองแผ่นหลังของเขาด้วยแววตานักห่วง

หากสามารถกรี๊ดแผดอย่างแม่นยำเพื่อนำหัวลูกศรออกมาได้ ความเสี่ยงย่อมน้อยกว่าการดึงออกมาโดยตรงอยู่แล้ว ตอนนี้ไม่มีหมอยังขาดยา ทุกความเสี่ยงล้วนต้องใช้ชีวิตของหลีก่วงหนึ่งเป็นเดิมพัน

แต่ตัวอ้วจางกลับเชื่อฟังเขา ลงมือตีหัวลูกศรออก
โดยตรง แสดงว่าเขา มองไม่เห็นจริงๆ มิฉะนั้นต่อให้ไม่ยาก
หักทลายกันแค่ไหน ก็คงไม่เอาเรื่องความเป็นความตายมาล้อเล่น

พูดไม่ถูกว่าผิดหวังหรือเบาใจ หลีก่วงหนิงนอนหมอบ
บนพื้นด้วยใจที่หนักอึ้ง หลายวันที่ผ่านความยากลำบากและ
ความเป็นความตายมาด้วยกัน สิ่งอื่นก็ดูไม่สำคัญอีกต่อไป
จนเขาแทบจะลืมไปแล้วว่าเขายังมีปัญหาอันใหญ่หลวงรออยู่...

บทที่ 4 (2)

หลายวันถัดมาก็เป็นการพักผ่อนเพื่อฟื้นฟูร่างกาย ครั่งนี้ทั้งสองคนเหนื่อยกันมาก ยังกดีที่จวนมีอาหารเพียงพอ สมุนไพรก็ครบครัน หลีกว่งหนึ่งดื่มยาสมุนไพรและทายามากมาย ทำให้วังทั้งวัน จนผ่านไปสองสามวันถึงจะเดินเหินได้ปกติ

แม้ตัวอวีจางจะไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่เดิมที่ร่างกายของเขาก็อ่อนแออยู่แล้ว ตอนนั้นก็ใช้ความอดทนเอือกสุดท่ายในการกัดฟันสู้มาถึงที่นี่ พอผ่อนคลายลง เขายังรู้สึกล้าและเหนื่อยมาก แม้ว่าหลีกว่งหนึ่งจะฟื้นฟูจนสามารถเดินเล่นได้แล้วก็ตาม

หลีกว่งหนึ่งกลับมาจากการเดินเล่นนอกจวน ในมือมีผลไม้สีแดงอยู่สี่ห้าลูก เขาล้างสะอาด แล้วยื่นลูกที่ใหญ่และแดงที่สุดให้อู๋จางราวกับกำลังถวายสมบัติให้

“อวีจาง เจ้าอำปากลิ”

“อำ...?”

ตัวอวีจางเพิ่งจะอำปาก ก็โดนยัดผลไม้สีแดงเข้ามาในปาก พอเขากัดลงไป น้ำผลไม้รสเปรี้ยวอมหวานก็ไหลเข้ามาในปากทันที

หลีก่วงหนิงยื่นมือมาอย่างพอใจ เช็ดน้ำผลไม้ที่เลอะมุมปากให้ตัวอวีจาง แล้วก็เอานิ้วที่เปื้อนน้ำผลไม้ นั้นเข้าปากตน

รสชาติเปรี้ยวอมหวานนิดๆ อร่อยดี

เขาฉวยโอกาสที่ตัวอวีจางมองไม่เห็น จ้องมองตัวอวีจางแบบไม่วางตา รวากับอยากกลืนกินอีกฝ่ายเช่นเดียวกับผลไม้ นั้น อีกฝ่ายก็สนิทสนมกับเขารวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“จะว่าไปในทุ่งหญ้าแห่งนี้ไม่ได้มีอย่างอื่นดี นอกจากผลสีแดงนี้ที่อร่อยอย่างมีเอกลักษณ์ รอข้ากลับตำเยียน จะให้คนนำไปปลูกไว้ในสวนสักหน่อย หากอวีจางอยากกินก็สามารถมา กินได้ทุกเมื่อนะ”

“...”

ที่นี้มีผลไม้แบบนี้เต็มไปหมด จะถ่อไปกินที่จวนของ
คุณชายหนึ่งทำไม ความหมายแฝงในคำพูดนี้คือจะพาเขาไป
ตำเยียนหรือ

อู้อี้จางยิ้มพลางส่ายหน้า ก่อนจะชวนคุยเรื่องอื่น

“เพื่อนข้าคนหนึ่งชื่นชอบผลไม้ชนิดนี้มาก ไม่รู้ว่าตอนนี้เขา
เป็นอย่างไรบ้างแล้ว”

เดิมทีตนคิดจะส่งนกส่งสารไปหาชูหู่เจิง แต่จดหมาย
ตอบกลับฉบับนั้นไม่ได้มาจากมือตน ตอนแรกไม่ได้ใส่ใจ แต่
หลังจากโดนข่มขู่โจมตีแล้วมานึกถึงอีกครั้ง ก็คิดว่าบางทีอาจ
ส่งไปไม่ถึงมือเขาด้วยซ้ำกระมัง

ก่อนหน้านี้ที่ชูหู่เจิงไปล่าราชาหมาป่าที่ทุ่งหญ้ากว้าง
ไม่รู้ว่ากลับมาอย่างปลอดภัยหรือไม่ หากรู้ว่าตนหายตัวไป
ไม่แน่อาจโกรธมาก ตอนนี้ที่นี้ก็ติดต่อกับภายนอกได้ยาก ไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าจะติดต่อกันอย่างไรดี

พอนึกถึงตรงนี้แล้วเขาก็ถอนหายใจนิดหน่อย

“อู้อี้จาง เจ้ากำลังนึกถึงใคร”

เสียงของหลีก่วงหนิงหุ้มต่ำ

“ข้ากำลังคุยกับเจ้ายู่ นะ เจ้าไม่ตั้งใจคุยกับข้า แต่กำลังเหม่อลอยหรือ กำลังนึกถึงใครเล่า”

“คุณชายหนิง ท่านนี่มัน...”

ตัววีจางหลุดคำออกมา

“ท่านมาจากตระกูลสูงส่งจริงด้วย เอาแต่ใจขนาดนี้ ข้ายังยุ่งกับทุกสิ่งทุกอย่าง กระทั่งความคิดในหัวของผู้อื่น”

“ความคิดในหัวของผู้อื่น ข้ายอมไม่สนใจที่จะไปยุ่ง”

หลีก่วงหนิงกัดผลไม้นั้นเข้าปากจนเสียงดังกรวบ

แต่เจ้าเป็นคนของเรา...หากในใจเจ้ากล้านึกถึงผู้อื่น เราจะไม่ยุ่งได้อย่างไรเล่า

“ความจริงข้าก็ไม่ได้นึกถึงอะไรเป็นพิเศษหรอก แค่นึกถึงเพื่อนของข้าก็เท่านั้น”

ตัววีจางไม่รู้ว่าคนตรงข้ามกำลังหึงหวงอย่างแรง เขายิ้มเอ่ยว่า “เพื่อนข้าคนนั้นชอบผลไม้นี้ที่สุด เขาเคยบอกข้าว่าเมื่อ

สิ่งนี้สูงงอมก็แปลว่าถึงช่วงคิมหันต์แล้ว ชาวเผ่าทุ่งหญ้าล้วน
ชื่นชอบคิมหันต์ หญ้าเขียวขจี วัวและแกะก็อ้วนท้วนแข็งแรง
เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดเ็นทุ่งหญ้า”

หลีก่วงหนิงเห็นเขามยิ้มเล็กน้อย เหมือนกำลังคิดถึง
วันวาน แนนอนว่าหลีก่วงหนิงย่อมน่าพอใจมาก จึงพ่นลมออก
จมูก

“พวกคนเถื่อน ไม่มีความรู้ในการเพาะปลูก เอาแต่อยู่
อาศัยตามทุ่งหญ้า ชาวต้าเยียนอย่างพวกเรากลับชอบสารทฤดู
มากที่สุด สารทฤดูเป็นช่วงเก็บเกี่ยวผลผลิต ทั้งส่งเข้าคลังและ
เช่นไหว้บรรพบุรุษ ในช่วงเหมันตฤดูก็ไม่สนใจเรื่องการผลิต
แต่เป็นช่วงเวลาแห่งการเรียนรู้และพัฒนาตัวเอง ครอบครัวที่
ทำการเกษตรและเล่าเรียนหนังสือล้วนเป็นเช่นนี้”

“ใช่แล้ว การสอบคัดเลือกรอบบุคคลธรรมดา เวลาที่จะ
อ่านหนังสือก็ต้องใช้ช่วงเหมันต์ที่ไม่ได้ทำกิจกรรม เช่นนั้น
ฤดูสารทก็เป็นช่วงที่ดีที่สุดของต้าเยียนขอรับ”

ตู้อวีจางหัวเราะโดยไม่ได้รับรู้ถึงอาการหึงหวงของ
อีกฝ่าย

“เพียงแต่ช่วงเหมันตฤดู ในทุ่งหญ้าจะไม่มีฟางสำหรับ
ปศุสัตว์ จึงเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด กลับกันสำหรับ
ตั้เยียน ช่วงรอยต่อระหว่างวสันตฤดูกับคิมหันตฤดูจะเกิดการ
ขาดแคลนอาหารได้ง่ายเพราะขาดเสบียง คุณชายหนึ่ง ท่านดูสิ
อย่างไรเสีย มีสุขก็ต้องมีทุกข์”

“พวกเขาเลี้ยงปศุสัตว์ พวกเราเพาะปลูก ก็ย่อมมีความ
แตกต่างกันอยู่แล้ว”

ตัววีจางกำลังเอนกายลงบนเก้าอี้หวายพรางหรีดา
ครึ่งหนึ่ง ทำท่าทางเหมือนกำลังครุ่นคิด เขาถือผลไม้สีแดงไว้ใน
มือ ผลไม้สีแดงกลมนั้นทำให้แขนของเขายิ่งดูบอบบางและนิ้ว
ดูขาวดั่งหยก

“หากสามารถนำการเพาะปลูกกับการเลี้ยงปศุสัตว์มา
เชื่อมโยงเพื่อช่วยเหลือกันและกันได้ เช่นนั้นชีวิตความเป็นอยู่
จะดีขึ้นหรือไม่ คุณชายหนึ่ง ท่านเป็นพ่อค้า ท่านว่าการเปิด
ประตูการค้าจะสามารถนำพาความเจริญมาสู่รอบข้างตลาดได้
หรือไม่ ประชาชนโดยรอบจะมีชีวิตที่ดีขึ้น ถ้าหากสามารถทำได้
...ดินแดนของตั้เยียนที่กว้างใหญ่ไพศาลและเชื่อมต่อกับแคว้น
ต่างๆ โดยรอบ...”

หลังจากหลีกว่หนิงไต้ยิ่น ก็รู้ทันทีว่าเขากำลังคิดเรื่อง
การค้าที่ชายแดนอีกแล้ว

ไม่สิ อาจจะมากกว่านั้น ชายแดนเป็นเพียงพรมแดนตาม
ตะเข็บชายแดนเท่านั้น นอกจากชายแดนแล้ว ยังมีประชาชนอีก
มากมายในต้าเยียน ตู้อวีจางคงไม่คิดแค่เรื่องการค้าที่ชายแดน
เท่านั้น คาดว่าเขาคิดไปถึงการค้าระหว่างแคว้น...เพื่อนำพา
ความเจริญไปสู่จุดสูงสุดอย่างที่ไม่เคยพบเจอมาก่อนในรอบ
พันปี!

“นี่เจ้ากำลังกังวลเรื่องของบ้านเมืองอย่างนั้นหรือ”

หลีกว่หนิงถามด้วยเสียงแผ่วเบา

“ตอนนี้ร่างกายของเจ้ายังอ่อนแออยู่มาก อย่าไปกังวล
เรื่องอื่นนักเลย ควรจะดูแลตัวเองดีๆ ส่วนเรื่องบ้านเมืองนั้นย่อม
มีคนจัดการอยู่แล้ว เจ้าจะไปยุ่งทำไมกัน”

“ข้าไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่คุณชายหนิงพูดขอรับ ทุกคนต้อง
รับผิดชอบต่อชะตากรรมของแผ่นดิน หากว่าทุกคนล้วนไม่สนใจ
เรื่องของบ้านเมืองหรือเรื่องของประชาชน แล้วจะยังมีใครมา
สนใจกัน”

“แผ่นดินหรือ เรื่องของแผ่นดินก็ควรให้อ่องเต้ของ
ตำเยียนทรงดูแล ในเมื่อพระองค์นั่งในตำแหน่งนี้แล้ว ก็ควร
ปกครองบ้านเมืองให้ดี จะได้ทำให้เจ้า...ทำให้ประชาชนสงบสุข
ไม่ใช่หรือ”

ตู้อวีจางที่กำลังถือผลไม้อย่างเบาหมื่อนั้น พอได้ยินคำว่า
‘อ่องเต้ของตำเยียน’ ก็บีบผลไม้ในมือจนน้ำผลไม้ไหลออกมา
เต็มมือ

“เป็นอะไรไปหรือ”

“ไม่มีอะไรขอรับ...” ตู้อวีจางกัดริมฝีปาก ดูสติไม่อยู่กับ
ตัว เขาเงยบไปครู่หนึ่ง ริมฝีปากสั่นระริก ปลายนิ้วจิกลึกไปที่
ผลไม้ก็ยังไม่รู้ตัว

หลีก่วงหนิงจ้องมองเขา ก่อนถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“เมื่อก่อนเจ้าเป็นขุนนางที่ตำเยียนมิใช่หรือ เป็นถึง
อัศวมหาเสนาบดี น่าจะคุ้นเคยกับอ่องเต้ของตำเยียนสินะ!”

“ไม่ ข้าไม่คุ้นเคยอะไรกับพระองค์เลยสักนิด! แค็กๆๆๆ”

ตัวอวีจางรีบปฏิเสธอย่างไว จนหายใจติดขัดและสำลัก
ผลไม้ เขารีบใช้มือกุมอกและไอออกมาอย่างรุนแรง

“อวีจาง!”

“ไม่เป็นไรขอรับ...แค็กๆ...ไม่เป็นไร...”

ตัวอวีจางโบกมือและผลักรถล้อกว่งหนึ่งออกไปเบาๆ

“ข้าไม่ได้สนิทอะไรกับฮ่องเต้เลย...ถึงแม้ว่าเคยเป็น
อัศวินหาเสนาบดีอยู่หลายปี แต่ก็แค่ขุนนางของพระองค์
เท่านั้น! พระองค์...ก็ทรงไม่พอใจข้ามากเช่นกัน มิเช่นนั้น
สุดท้ายข้าจะถูกลงโทษประหารได้อย่างไร”

“อวีจาง เจ้า...”

ในใจของรถล้อกว่งวิ่งวุ่นไปหมด

“ข้าคิดว่าพระองค์ทรงมีตาแต่หาไม่เจอ ถึงแยกแยะ
ไม่ได้ ตอนนี้ในใจพระองค์คงจะเสียใจมากที่ทำกับเจ้าถึงเพียงนี้”

ตัวอวีจางเงิบและไม่พูดอะไร รถล้อกว่งหนึ่งจึงพูดต่อ

“หากพระองค์รู้ว่าเจ้ายังไม่ตาย แต่อาศัยอยู่ที่นี้ ข้าคิดว่า
พระองค์จะต้องเสด็จมาหาเจ้า และขอให้เจ้ายกโทษให้ ก่อนจะ
พาเจ้ากลับเมืองหลวงเป็นแน่”

“ไม่ ไม่มีทาง...เขาไม่มีทางรู้ว่าข้าอยู่ที่นี้ และข้าก็จะ
ไม่ให้เขารู้!”

“ทำไมกัน”

หลีก่วงหนิงพยายามประคองลมหายใจ ลองถามไปอย่าง
ระมัดระวัง

“ข้าเคยได้ยินมาว่าพระองค์ทรงหลงเชื่อจดหมายที่
กล่าวหาเจ้า ทรงคิดว่าเจ้าและองค์ชายเจ็ดร่วมมือกันก่อกบฏ
จึงตรัสลงโทษเจ้า แต่ว่าตอนนี้แผนการก่อกบฏขององค์ชายเจ็ด
ก็ถูกเปิดโปงความจริงเรียบร้อยแล้ว เจ้าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง
ด้วย ข้าการคำขายกับชาวซีหมานที่ชายแดนก็ดีขึ้นทุกวัน
ชายแดนสงบสุข ประชาชนก็พลอยได้รับผลประโยชน์ หาก
พระองค์รู้ว่าสิ่งที่เจ้าเคยทำเป็นสิ่งถูกต้อง ไม่เพียงแต่เจ้าจะ
พ้นผิด ทว่าจะได้เป็นขุนนางที่สร้างคุณงามความดีให้แก่
ต้าเยียน! อวีจาง จริงๆ ข้าคิดมาตลอดว่าคนอย่างเจ้าไม่ควรมา

อยู่ซีหมานที่รกร้างแบบนี้ ไม่อย่างนั้นเจ้ากลับตำเยียนกับข้า
เถิด! ข้าจะดูแลเจ้าให้ดี หลังจากกลับไปแล้ว ถ้าอยากไปเมือง
หลวงก็ตามข้าไป หรือไม่ก็ไปหาที่ที่เจ้าชอบ...”

“คุณชายหนึ่ง! ท่านไม่ต้องพูดแล้ว!”

ตัวอวีจางเงยหน้าทันที เขาหอบหายใจจนอกกระเพื่อม

“ต่อให้ท่านถามลองเชิงข้าก็พินครั้ง คำตอบก็ยังเหมือน
เดิม ข้าจะไม่กลับไปตำเยียนอีก! ข้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าจะ
ไม่กลับไปเมืองหลวงอีกแล้ว ข้า...ข้า...ท่านไม่ต้องมาบังคับข้า
อีก!”

ตัวอวีจางยิ่งพูดก็ยิ่งสะเทือนใจ ขอบตาของเขาแดงเรื่อ
ทันใดนั้นเขาก็กุมหน้าอกแน่นและไออย่างรุนแรง

“แค็ก ๆ...แค็ก ๆ ๆ”

เขากุมจนผ้าบริเวณอกยับย่น สีหน้าเต็มไปด้วยความ
เจ็บปวด แก้มเริ่มมีรอยแดง เสียงไอก็ยิ่งน่ากลัวกว่าเดิม!

“อวีจาง!”

หลีก่วงหนิงรีบก้าวไปหาด้วยความตกใจ เขากอด
ตุ๋อวีจางไว้ คนในอ้อมแขนเขาตอนนี้ชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น
แม้ใบหน้าจะแดงราวกับเปลวเพลิง แต่ริมฝีปากกลับซีดขาว
หลีก่วงหนิงรู้สึกว่าร่างกายของเขากำลังเกร็งและหอบหายใจ
อย่างหนักหน่วง ราวกับหายใจไม่ออก!

“อวีจาง เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง! เจ้าอย่าทำให้ข้าตกใจแบบ
นี้...อวีจาง!”

เลือดสดพุ่งออกมาจากปาก เปราะตัวของตุ๋อวีจางและ
เพื่อนพื้น หลีก่วงหนิงทำได้แค่มองตุ๋อวีจางที่กำลังนอนหมดแรง
อยู่ในอ้อมแขน ตัวสั่นระริก ดูเจ็บปวดอย่างมาก

หลังจากกระอักเลือดที่ค้างอยู่ในอกออกมา เขาก็หายใจ
ได้สะดวกขึ้น แต่ใบหน้าก็ยังคงซีดเขียวและเต็มไปด้วย
เหงื่อเย็น

“คุณชายหนิง...แค็กๆ...ปล่อยข้าไปเถิด...”

ตุ๋อวีจางพูดอย่างยากลำบาก ดวงตาของเขาสั่นไหว ดู
สิ้นหวังและสับสน เหมือนฝันร้ายที่แสนน่ากลัวได้กลับมา
หลอกหลอนเขาอีกครั้ง

“อย่าพูดถึงตำเยียนอีก...อย่าบอกว่าให้ข้ากลับไป...ข้าไม่กลับ...ข้าไม่อยากกลับไป...คุณชายหนึ่ง ข้ารู้ว่าท่านหวังดี แต่ท่านไม่เข้าใจ...”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ ตู้อวีจางก็ขมวดคิ้ว รวากับกำลังรำลึกถึงความเจ็บปวดจากแผลเก่า ใบหน้าซีดเผือดกว่าเดิม เขากุมอกแน่น เหมือนข้างในทรวงอกจะเจ็บปวดอีกครั้ง

แต่ก็ยังฝืนพูดต่อ

“คุณชายหนึ่ง ท่านไม่เข้าใจ ในเมืองหลวงมีอดีตที่ข้าไม่อยากจดจำ และมีคนที่ข้าไม่อยากนึกถึงมากที่สุดอยู่ด้วย... ท่านดูข้าสิ อาการป่วยของข้ารักษาไม่ได้แล้ว และคงอยู่ได้ไม่นาน! กรุณาอย่าบังคับข้าเลย ข้ารู้ว่าท่านหวังดี แต่ท่านไม่รู้ว่าเพียงพูดให้ข้ากลับไป ข้าก็...”

ยังไม่ทันพูดจบ อาการไอก็รุนแรงขึ้นมาอีก ตู้อวีจางใช้มือปิดปากแล้วไอออกมาอย่างแรงอยู่นานมาก

จนในที่สุดเขาก็หายใจได้ปกติ แต่กลับพบว่ามิสสองแขนกำลังโอบกอดเขาแน่น

“ขอโทษ...อวีจาง...ขอโทษ...ซ้ำผิดไปแล้ว เป็นความผิด
ของข้าเอง...”

เสียงของคุณชายหนึ่งแหบแห้งจนน่าปวดใจ ตู้อวีจาง
ทนฟังไม่ได้ แม้เขาจะยังทรمانกับความเจ็บปวดที่ทรวงอก
แต่ก็พยายามปลอบอีกฝ่าย

“ท่านอย่าทำแบบนี้ คุณชายหนึ่ง มันไม่ใช่ความผิดของ
ท่าน และก็ไม่ใช่ท่านที่บีบบังคับให้ข้าเป็นเช่นนี้...ต้องโทษศัตรู
คนนั้นของข้า”

“อวีจาง...”

“ดังนั้นเมื่อท่านเข้าใจแล้ว ก็ไม่ต้องพูดเรื่องกลับไปอีก
ข้าคงจะอยู่ได้ไม่นานแล้ว หากจะต้องถูกทรمانจนตาย ข้าขอ
ตายที่ทุ่งหญ้านี้ดีกว่า! ชีวิตนี้ข้าจะไม่กลับไปเหยียบเมืองหลวง
ต่ำเยียนอีกแล้ว!”

ตู้อวีจางยังพูดไม่ทันจบ ก็มีมือมาปิดปากเขาเอาไว้
จากนั้นก็ได้ยินเสียงแหบแห้งดังขึ้นที่ข้างหู

“เจ้าไม่ต้องพูดต่อแล้ว...อวีจาง ขอร้อง อย่าพูดอีกเลย!”

คุณชายหนึ่งกตปากเขาไว้นั่น สั่นระริกไปทั้งร่าง
ตื้อวี้จางคิดว่าหรือเขาไม่ยากไต่ย็นตนพูดเรื่อง ‘ตาย’ อย่างนั้น
หรือ

นี่ยิ่งทำให้ตื้อวี้จางนึกถึงหลีก่วงหนึ่งขึ้นมา ท่าทางที่
คุณชายหนึ่งไม่ชอบให้พูดเรื่องตาย ช่างเหมือนคนผู้นั้น
เหลือเกิน

คนผู้นั้นเป็นถึงฮ่องเต้แห่งต้าเยียน อำนาจสูงส่งล้นฟ้า
แต่กลับล้มไปว่าต่อให้เป็นฮ่องเต้ก็ไม่สามารถตัดสินชีวิตความ
เป็นความตายของผู้อื่นได้

ไม่ใช่สิ เขาสามารถบีบให้คนที่ควรมีชีวิตอยู่ยอมตายได้
สามปีนั้นของตนก็เป็นเช่นนี้มีใช้หรือ

แต่ถ้าคิดจะบังคับให้คนที่ควรตายตั้งนานแล้วกลับมา
มีชีวิต...ถึงจะเป็นฮ่องเต้ก็ไม่สามารถทำได้เช่นกัน

บนใบหน้าของตื้อวี้จางมีรอยยิ้มที่ดูโศกเศร้า ตอนนี้
ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเหมือนเป็นเรื่องหลอกลวงและว่างเปล่า เรื่อง
ในอดีตที่ผ่านมาเขาได้ทิ้งไว้ที่เมืองหลวง ส่วนอนาคตเหลือแต่
หนทางแห่งความตายที่เจ็บปวด ไม่มีแม้แต่เส้นทางให้เลือกเดิน

มีเพียงช่วงเวลานี้ อ้อมกอดที่กำลังโอบกอดเขาไว้
คือเรื่องจริง

ตัวอ้วนรู้สึกเหนื่อยใจมาก แต่กลับถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก เขาหลับตา ฟังไปที่อ้อมกอดของคุณชายหนึ่ง ไม่ขยับ
แม้แต่หน่อย

เขารู้ว่าไม่ควรก่อเรื่องให้คุณชายหนึ่ง และไม่ควรเข้าใกล้
เขาขนาดนี้ แต่เขาทรमानใจเกินจะรับไหว ขอโทษอยากได้
ช่วงเวลาอันแสนสงบสุขอีกนิด ไม่อยากคิดอะไรมากไปกว่านี้
อีกแล้ว

บทที่ 4 (3)

คืนนั้น

ตู่อวีจางอาการกำเริบอีกครั้ง เหงื่อเย็นล้นจหมดแรง
ตอนเย็นก็กินอะไรไม่ลง แล้วก็ผล็อยหลับไป

ด้านหลังจวนมีกระโจมรูปแบบซีหมานขนาดใหญ่ เดิมที
เวลาที่ซูหู่เจิงมาหาตู่อวีจาง เขาและพรรคพวกก็จะพักอยู่ที่นี้
หลายคืนมานี้หลีก่วงหนิงก็พักอยู่ที่กระโจมมาโดยตลอด

แต่ว่าคืนนี้เขานอนไม่หลับ ในหัวเต็มไปด้วยคำพูดของ
ตู่อวีจาง

‘ในเมืองหลวงมีอดีตที่ข้าไม่อยากจดจำมากที่สุด และมี
คนที่ข้าไม่อยากนึกถึงมากที่สุดอยู่ด้วย...’

‘ท่านดูข้าสิ อาการป่วยของข้ารักษาไม่ได้แล้ว และคงอยู่
ได้ไม่นาน! กรุณาอย่าบังคับข้าเลย...’

หลีก่วงหนิงกำหมัดแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือ เขา
ลุกขึ้นนั่งแล้วจ้องมองดวงจันทร์ที่ส่องสว่างอยู่นอกหน้าต่าง
พลางหอบหายใจอย่างติดขัด

“อวี๊จาง...”

หลีก่วงหนิงยืนขึ้นและเดินออกไปนอกกระโจม แม้จะ
เป็นช่วงต้นของคิมหันต์ ทว่าสายลมยามค่ำคือนบนทุ่งหญ้าก็
เย็นสบาย ลมพัดผ่านชุดคลุมและเส้นผมของหลีก่วงหนิง แต่ก็
ไม่สามารถพัดพาความกังวลในใจของเขาออกไปได้

เขาหันหน้ามองไปที่ห้องของตู้อวี๊จาง สุดท้ายก็อดก้าว
เข้าไปไม่ได้

ตู้อวี๊จางยังคงหลับอยู่ แต่ดูหลับไม่สนิทนัก ภายในห้อง
ไม่ได้อบอุ่น แต่เขากลับถีบผ้าห่มลงไปกองอยู่ที่ปลายเท้า
บนร่างกายมีเพียงเสื้อคลุมบางๆ เขาดูตัวเล็กและบอบบาง
นอนขดตัวอย่างโดดเดี่ยว

ตู้อวี๊จางในตอนกลางวันดูเป็นคนเด็ดเดี่ยวและไม่ย่อท้อ
ไม่ว่าเขาจะป่วยหนักแค่ไหน ก็ยังยึดอ้อมไม่ยอมก้มศีรษะให้ผู้ใด
ไม่มีใครกล้าดูถูก

แต่ตอนหลับ เขากลับเหมือนลูกสัตว์ตัวน้อยที่นอนขดตัว
ดูประหลาดมาก เห็นแล้วรู้สึกปวดใจยิ่งนัก

อวีจางของเรา...

หลีก่วงหนิงมองเขา รู้สึกเหมือนโดนดิ่งดูดเข้าไป เขาเอน
ตัวลง รวบผมที่กระเซอะกระเซิงไปทั่วของตุ๋อวีจางไว้ด้านหลัง
ศีรษะแล้ววางลงบนหมอน

ตุ๋อวีจางขยับตัวไปมาเหมือนรู้สึกไม่สบายตัว พลัง
พิมพ์ว่า

“หนาว...”

“อวีจาง เจ้าหนาวหรือ”

หลีก่วงหนิงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมไหล่ตุ๋อวีจางอย่างเบามือ
เขาเอื้อมมือไปลูบหน้าตุ๋อวีจางและสัมผัสถึงผิวที่เย็นเฉียบ

คงจะหนาวมากจริงๆ ตุ๋อวีจางถึงได้ตัวสั่นเล็กน้อย เมื่อ
สัมผัสถึงฝ่ามืออุ่นๆ ของหลีก่วงหนิง ตุ๋อวีจางก็ไชร้ไปมาโดย
ไม่รู้ตัว เหมือนลูกสัตว์ตัวน้อยที่น่าสงสาร หลีก่วงหนิงใช้ฝ่ามือ
ของตนาบไอบหน้าของตุ๋อวีจาง แต่ก็ยังรู้สึกเย็นราวกับน้ำแข็ง

“อวี๊จาง...”

หลี่ก่วงหนิงถอดรองเท้าและคุกเข่าลงข้างเตียง เขากอด
ตู่อวี๊จางไว้อย่างอ่อนโยน ก่อนจะดึงผ้าห่มมาห่มทั้งสองคนไว้
แผ่นอกของหลี่ก่วงหนิงร้อนระอุ ตัวของตู่อวี๊จางกลับเย็นเฉียบ
โชคดียที่พอยู่ในอ้อมกอดของเขาสักพัก ตู่อวี๊จางก็หายตัวสั่น
และคิ้วที่ขมวดก็ค่อยๆ คลายลง

หลี่ก่วงหนิงกอดเขาต่ออีกครู่หนึ่ง จนรู้สึกว่ามีอีกฝ่าย
ตัวอุ่นแล้วถึงค่อยคลายแขนออก แต่กลับพบว่าคนในอ้อมแขน
ส่งเสียงไม่พอใจขึ้นมา

“อย่า...”

อย่าอะไร อย่าทิ้งเจ้าไว้คนเดียว หรืออย่าให้เจ้าโดน
ลมหนาว

ถ้าเจ้ายินยอม เรายินดีใช้ร่างกายมอบความอบอุ่นให้แก่
เจ้าทั้งคืน เจ้าจะได้นอนหลับฝันดี แต่ว่า...

หลี่ก่วงหนิงเม้มปาก เอื้อมมือไปลูบใบหน้าของตู่อวี๊จาง
ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาและปวดใจ

“ไม่เป็นไรนะ ข้าอยู่ที่นี้”

หลีก่วงหนึ่งถอนหายใจ ค่อยๆ เอนตัวลงนอนซ้อนหลัง
ตู้อวีจาง คราวนี้เขาอำแขนออก ให้ตู้อวีจางซุกอยู่ในอ้อมกอด
ของตน คำคินมีตมิต มีเพียงแสงจันทร์นอกหน้าต่างสาดแสงส่อง
ลงมาบนตัวพวกเขาทั้งสอง

หลีก่วงหนึ่งไต่ยีนเสียงหายใจอย่างอ่อนแรงของตู้อวีจาง
แล้วก็ไต่ยีนเสียงหัวใจของตัวเองเช่นกัน

“อวีจาง ข้าขอโทษ”

หลีก่วงหนึ่งมองไปที่แสงจันทร์ตกกระทบ

อวีจาง เราขอโทษ อวีจาง เราชักเจ้า

ไม่รู้ว่เพราะตอนกลางวันเขานึกถึงหลีก่วงหนึ่งมากเกินไป
หรือไม่ ความฝันของตู้อวีจางในคืนนี้ถึงได้มีแสงเงาชวน
พิลึกมากมาย

ตอนแรกก็เป็นฝันร้ายที่เขาคุ้นเคย ในความฝันเขาพยายามหนี มีเงาขนาดใหญ่ตามหลัง คิดจะกลืนกิน เขาทั้งเหนื่อยทั้งหนาว พยายามวิ่งหนีสุดชีวิต แต่เงานั้นก็ยังตามอยู่ข้างหลัง วิ่งอย่างไรก็ไม่พ้นเสียที!

เหนื่อย...เหนื่อยมาก...เหมือนชีวิตที่เหลือของเขาจะต้องโดนเงาที่หลอกหลอนตลอดไป...เขาวิ่งหนีสุดชีวิต...แต่ไม่มีทางหนีรอดได้เลย!

แต่ทันใดนั้นก็มีความสว่างปรากฏขึ้นตรงหน้า

ตัวอู๊จางเดินทะลุผ่านแสงนั้นไป และมาถึงสถานที่ที่อบอุ่น เงาที่ตามหลังมาก็โดนแสงนี้ก็จกกันออกไป รอบตัวมีแต่กลิ่นหอมของดอกไม้และเสียงร้องของนก เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

ที่นี่คือสวนดอกไม้

นี่คือ...

ตำหนักบุรพา?

ตุ๋อวีจางคุกเข่าลงบนพื้น ตามตัวซุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น
แล้วมองไปรอบๆ ด้วยความประหลาดใจ เขามาอยู่ที่ตำแหน่ง
บุรพาได้อย่างไรกัน ไม่เช่นนั้น...

“อวีจาง เจ้ามาแล้ว”

ตุ๋อวีจางเงยหน้าทันที และก็ได้พบกับคนที่เขาค้นเคย

คนตรงหน้าสวมชุดเป็นระเบียบเรียบร้อยและมีรูปร่าง
หน้าตาที่สง่างาม ชายผู้นั้นกำลังเอามือไพล่หลังและมองมาที่
เขาด้วยรอยยิ้ม

“พี่หญิง...”

หลังจากเปล่งสองคำนี้ออกมา ตุ๋อวีจางกลับมีงงไป
ชั่ววูบ

ไม่สิ ไม่ใช่ว่าควรเป็น...ฝ่าบาทหรือ

แต่ด้วยบางสาเหตุ ทันทีที่คำว่า ‘ฝ่าบาท’ ผุดขึ้นมาในหัว
ก็ทำให้เขาเหงื่อแตกและสั่นสะท้านไปทั้งร่าง เภาใหญ่ที่โดน
กีดกันไว้ข้างนอกเมื่อครู่ เหมือนจะเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง!

“อ่า! ไม่นะ...”

อย่าไล่ตามข้าอีกเลย อย่ากลืนกินข้าเลย...

ตัวอ้วจางคุกเข่าลงบนพื้นและขดตัว สั่นระริกไปทั้งร่าง

“อ้วจาง เจ้าหนาวหรือ”

มีมือหนึ่งลูบแก้มของเขา มือที่ใหญ่และอบอุ่น ช้ำยัง
มันคงและทรงพลัง ตัวอ้วจางเงยหน้า และเห็นว่าชายคนนั้นกำลัง
เอนตัวลง ปลายจมูกเกือบจะแตะใบหน้าของเขา

“ไม่เป็นไรนะ ข้าอยู่นี่แล้ว”

“พี่หนึ่ง...”

ทั้งฝ่าบาทและเงาปริศนาทั้งหมดลั่นหายไปจาก
ห้วงความฝันของตัวอ้วจางในพริบตา ตอนนี้เขาเห็นเพียงคนที่
เคยเอ็นดู เคารพ และดูแลเขาเพียงเท่านั้น

“ดูเจ้าสิ... ร้องให้ทำไม น้ำตาเต็มหน้าแบบนี้ จะดูไม่ดีเอา
นะ”

อีกฝ่ายไม่ได้ดึงเขาขึ้นแต่อย่างใด แต่กลับคุกเข่าและโอบกอดเขาจากข้างหลัง ตู้อวีจางรู้สึกถึงแผงอกที่อบอุ่นของอีกฝ่าย

ความหนาวเย็นหายไป ความกลัวก็เช่นกัน แต่ความคับข้องใจที่สะสมมาเนิ่นนานก็ระเบิดออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ

ความจริงแล้วตู้อวีจางไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งเลย เขาอารมณ์ร้อน ขี้โมโห และเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก

แต่หลังจากออกจากตำหนักบุรพา ก็ไม่มีที่ที่จะทำตัวเป็นเด็กเอาแต่ใจได้ ไม่มีที่ให้บ่นแสดงความอัดอั้นในใจได้อีก

เขาทำได้เพียงเก็บทุกอย่างไว้ในใจและวิ่งหนีเงาใหญ่ที่คอยตามหลัง... จนเกือบลืมไปแล้วว่าในใจเขามีความอัดอั้นน้อยใจมากมายและรู้สึกโศกเศร้าถึงเพียงนี้

“พี่หิง ท่านไปไหนมา ทำไมถึงหายไปนานแบบนี้”

ตู้อวีจางกัดริมฝีปาก แต่ก็ไม่สามารถหยุดน้ำตาที่ไหลพรากออกมาได้

“ข้าลำบากมากเลย...ข้าเหนื่อยมาก...พวกเขาล้วนอยาก
ให้ข้าตาย...ข้าอยากกลับมา...ข้าอยากกลับตำหนักบูรพา...
ทำไม...ทำไมต้องทำแบบนี้กับข้า...ทำไมท่านไม่ไปช่วยข้า...
พี่หญิง ท่านไม่อยู่ อวี๊จางลำบากมากเลย...”

ในฝัน ตู้อวี๊จางลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเกิดขึ้น และยังลืม
ไปว่าในความเป็นจริงนั้น ‘พี่หญิง’ ของเขาได้กลายเป็น ‘ฝ่าบาท’
ที่เป็นสัตว์ประหลาดคอยไล่กัดกินเขา

เขาจำได้เพียงคนที่อยู่ข้างหลังของเขาตอนนี้สามารถ
ปกป้องเขาได้ หลังจากอยู่ในฝันร้ายนี้มานานหลายปี ในที่สุด
เขาก็ได้พบกับพี่หญิงของตน

“พี่หญิง...ข้าไม่อยากไปไหนอีกแล้ว...ข้าอยากกลับไป
ตำหนักบูรพา...ข้าแค่อยากอยู่กับพี่...อย่าให้ข้าออกไปเลย...
ข้าไม่อยากจะ...ไปไหนอีกแล้ว...”

“อวีจาง เจ้าเป็นอะไรไป เจ็บตรงไหนหรือ...เจ้ารีบตื่นเถิด...
อย่าร้องไห้เลยนะ...”

ในโลกแห่งความเป็นจริง หลีก่วงหนึ่งกำลังกอดอวีจาง
แน่น ยังคงตัวสั่นไม่หยุด ตาของเขาปิดสนิท น้ำตาไหลอาบแก้ม
ไม่หยุดหย่อน

หมอนเปียกไปด้วยน้ำตา แม้แต่ผมของเขาก็เปียกจน
แนบติดกับใบหน้า เขาร้องไห้หนักขนาดนี้ แต่กลับไม่มีเสียง
เล็ดลอดออกมาเลยสักนิด เพียงแต่ตัวสั่นไม่หยุดและนอนขด
ตัวกลม

“ตื่นเถิด อวีจาง!”

แต่ไม่คิดว่าเมื่อพูดว่า ‘ตื่น’ ออกมา จะทำให้อวีจางยิ่ง
ตัวสั่นมากขึ้น ในความฝันเขากำลังสายหัวสุดชีวิต รวบรวมรู้ว่า
ตนจะโดนลากออกจาก ‘ตำหนักบุรพา’ และตกลงไปในกรงเล็บ
ของเงานั้นอีกครั้ง

“เจ้าตื่นเถิด ไม่ต้องกลัว! ข้าอยู่นี่แล้ว เจ้าอย่าร้องไห้เลย
นะ...ข้าอยู่นี่แล้ว...”

หลีก่วงหนึ่งกอดเขาแน่นยิ่งขึ้น อดจูบไปหน้าของตุ๋น
อวีจางเบาๆ ไม่ได้ คนในอ้อมกอดค่อยๆ สงบลง เหลือเพียง
น้ำตาที่ยังไม่หยุดไหล หลีก่วงหนึ่งไม่กล้าขยับตัว จึงทำได้เพียง
ยื่นมือจากด้านหลังมาเช็ดน้ำตาให้เขา

แต่หลีก่วงหนึ่งไม่รู้เลยว่าคนในอ้อมกอดของเขาลืมตา
แล้ว สายตาคู่นั้นว่างเปล่า ปลอຍให้มือข้างหนึ่งเช็ดน้ำตา
เหมือนดั่งเช็ดความอัดอั้นใจในอดีตออกไปด้วย

ตุ๋นอวีจางจำสัมผัสมือนี้ได้ เมื่อก็มีมือนี้เองที่ดึงเขาออกจาก
เงามืดในอดีต ให้ความอบอุ่นและคอยโอบกอดเขาไว้

แต่เขาไม่นึกว่ามือข้างนี้ไม่ใช่ของพี่หนึ่งในฝัน

แต่เป็น...เป็นมือของคุณชายหนึ่งในโลกความเป็นจริง

ทัศร์รักทรมานใจ 5

君宠难为

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac

Published originally under the title of 《君宠难为》(Jun Chong Nan Wei)

Author © 陶瓷朋克少年(Tao Ci Peng Ke Shao Nian)

Thai edition rights under license granted by 杭州萌军网络科技有限公司

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เถาฉือเผิงเค่อเส้าเหียน.

ทัศร์รักทรมานใจ 5 / เถาฉือเผิงเค่อเส้าเหียน: เขียน; ฝั่กวนอิม: แปล จาก 君宠难为.— กรุงเทพฯ: ไลแลค
อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1), 524 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฝั่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6842-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทวิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระธร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ Choco Lato

พิสูจน์อักษร ปณณิกา , สุพิชา อัสวเสนา • วาดภาพปก Eruiuu

ราคา 425 บาท